

Arrest

nr. 103 897 van 20 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit Lahore, provincie Punjab, waar u samen met uw broers, uw zus en uw ouders woonde. Op een dag werd uw broer K.(...) onder bedreiging van een vuurwapen door enkele criminelen gedwongen een blanco document te ondertekenen. Hierdoor werd hij later gearresteerd door de politie en gedurende enkele dagen vastgehouden. Hij werd ervan beticht geld verschuldigd te zijn aan deze personen. Uiteindelijk werd uw broer vrijgelaten en werden de betrokken criminelen zelf veroordeeld. Zij kwamen na een maand echter terug vrij. U vermoedt dat zij hiervoor smeergeld betaald hadden. Na hun vrijlating begonnen zij uw broers lastig te vallen, waardoor u en uw familie dienden te verhuizen naar een andere woning in Lahore. Daar verbleven jullie een 15-tal

dagen. Uw moeder en broers werden hier bedreigd door de criminelen. Ze zeiden dat ze jullie zouden vermoorden en dat ze u zouden ontvoeren. Jullie verhuisden naar een andere woning. Daar bleven jullie een twintigtal dagen wonen. In deze periode werden uw broers K.(...) en A.(...) R.(...) door de criminelen geslagen toen zij onderweg waren naar hun werk. A.(...) R.(...) raakte hierbij gewond aan zijn been, en K.(...) aan de rug. Jullie verhuisden wederom naar een andere woning. De eerste twee maanden werden jullie met rust gelaten. Daarna kwamen de criminelen enkele keren naar de woning en bedreigden ze jullie opnieuw. U verbleef met uw zus A.(...) (OV 7.577.473) nog een drietal weken bij een vriend van jullie vader, B.(...), en verliet vervolgens samen met uw zus het land in september 2012. U reisde naar België, waar u op 20 september 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van enig document.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie in Pakistan problemen kenden met de landmaffia. U hebt echter geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk kunnen maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in uw verklaringen blijkt geeft van een bijzonder grote onwetendheid en vaagheid omtrent essentiële elementen binnen uw asielrelaas, waardoor uw verklaringen in een ongeloofwaardig daglicht komen te staan. Zo kon u eerst en vooral niet antwoorden op de vraag wie de personen eigenlijk waren met wie uw broers en de rest van jullie familieleden problemen kenden in Pakistan. U kende geen namen en had deze personen ook nooit gezien (CGVS p.2-3). Verder slaagde u er niet in te situeren in de tijd wanneer uw broers precies problemen kregen met deze mensen. U kon niet antwoorden op de vraag wanneer uw broer K.(...) juist werd gedwongen een document te ondertekenen, hetgeen het begin bleek te zijn van jullie problemen. U wist evenmin wat de inhoud precies was van het document dat hij ondertekend had (CGVS p.3-4). Voorts moest u het antwoord schuldig blijven op de vraag op welke adressen jullie telkens verbleven om aan jullie belagers te kunnen ontsnappen (CGVS p.2, 3, 4). U haalde aan dat jullie voor jullie vertrek uit Pakistan nog beschoten werden, maar u kon ook hieromtrent geen concrete informatie geven over de daders van deze beschieting (CGVS p.5). Door uw onwetendheid omtrent feiten die de kern van uw asielrelaas raken, wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen dan ook op ernstige wijze ondermijnd.

De ongeloofwaardige indruk van uw asielrelaas wordt bovendien nog versterkt door enkele tegenstrijdigheden die werden opgemerkt in uw verklaringen, en dit niet enkel in uw eigen, opeenvolgende verklaringen maar eveneens tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw zus A.(...) aflegde tijdens haar gehoor voor het CGVS. Zo verklaarde uw zus A.(...) bij het CGVS over de verwondingen die uw broers hadden opgelopen toen zij werden aangevallen, dat jullie broer K.(...) toen gewond geraakte aan zijn hoofd en aan zijn hand (CGVS A.(...) p.3). U daarentegen beweerde dat uw broer K.(...) enkel aan zijn rug verwond werd en dat hij toen geen enkele andere verwonding opliep (CGVS p.2). Wat betreft de feiten die zich op jullie derde verblijfsadres zouden hebben voorgedaan, stelde u dat jullie belagers tot twee maal toe naar jullie huis kwamen, en dat ze zich zelfs op het dak van jullie woning bevonden (CGVS p.3), terwijl uw zus A.(...) verklaarde dat ze in die periode niet in jullie huis waren geweest, noch vlakbij het huis, en dat er toen enkel sprake was van bedreigingen die uw moeder op haar GSM had ontvangen (CGVS A.(...) p.3). Geconfronteerd met de verklaringen die uw zus over deze twee feiten aflegde, hield u telkens vast aan uw eigen verklaringen (CGVS p.2 en 3), waardoor hogervernoemde tegenstrijdigheden overeind blijven staan.

Ook wat uw verblijf in Pakistan betreft, werden anomalieën vastgesteld in uw verklaringen. Zo blijkt uit de verklaringen die u bij DVZ aflegde dat u ongeveer 5 maanden verbleef op Nanaria Chowk in Lahore en dat dit het enige adres was dat u zich nog herinnerde. Andere adressen verklaarde u niet meer te kennen (DVZ verklaringen vraag 11). Tijdens het gehoor voor het CGVS beweerde u echter dat u permanent woonde op Nanaria Chowk maar dat u nadien, toen u problemen kreeg, naar drie verschillende adressen verhuisde, waaronder een laatste adres waar u ongeveer 4 maanden verbleven zou hebben alvorens het land te verlaten (CGVS p.3). Ook bij confrontatie met deze discrepantie in uw verklaringen ontkende u dat u zulks verklaard zou hebben bij DVZ (CGVS p.3). Nochtans werden uw verklaringen bij DVZ voor u voorgelezen en uiteindelijk door u ter goedkeuring ondertekend, waarmee u zich akkoord verklaarde met de door u afgelegde verklaringen. De uitleg die u geeft aan de vastgestelde tegenstrijdigheid kan dan ook niet aanvaard worden.

Naast bovenstaande vaststellingen dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen omtrent uw reisweg vanuit Pakistan naar België en de door u gebruikte documenten tijdens uw reis niet geloofwaardig werden bevonden. Ten eerste legde u, net zoals bij uw verklaringen aangaande uw problemen in Pakistan het geval was, een bijzonder grote onwetendheid aan de dag met betrekking tot uw reisweg naar België, waardoor uw algehele geloofwaardigheid verder uitgehold wordt. Zo stelde

u dat u niet meer wist wanneer u juist vertrokken was uit Pakistan. U wist al evenmin via welke landen u vanuit Pakistan naar België was gereisd. U haalde aan dat u met het vliegtuig vanuit Lahore vertrokken was, maar dat u niet wist met welke vliegtuigmaatschappij u gevlogen had noch wat de bestemming was van deze vlucht. U zou vervolgens nog enkele dagen met de wagen onderweg geweest zijn en enkele keren ergens verbleven hebben, doch u wist niet via welke landen u nog gereisd had noch op welk adres of in welk land u dan precies verbleven had (CGVS p.6). Het is echter weinig aannemelijk dat u niets over deze gehele reis vanuit Pakistan naar België kon vertellen, terwijl u tijdens deze reis toch ruimschoots de mogelijkheid had om zelf informatie te kunnen horen, zien en lezen (bij vertrek in de luchthaven in Lahore, in het vliegtuig zelf, bij aankomst in de luchthaven, onderweg met de wagen,...) over de plaatsen waar u naartoe ging en waar u zich op dat moment bevond. Daarnaast werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen die u over uw reisdocumenten aflegde, wat een bijkomende hypothese legt op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bij DVZ verklaarde u immers dat er voor uw reis naar België een vals groen paspoort werd aangemaakt maar dat u geen idee had op welke naam het stond (DVZ verklaringen vraag 35). Tijdens het gehoor voor het CGVS zei u echter dat het paspoort dat werd aangemaakt voor uw reis op uw naam stond (CGVS p.5). U ontkende bij confrontatie met wat u voordien verklaard had dat u bij DVZ ook maar enige vraag werd gesteld over de inhoud van uw paspoort (CGVS p.5). U verklaarde verder tijdens het gehoor op het CGVS dat u uw paspoort in handen had gehad toen u zich in de luchthaven van Lahore bevond, maar dat u het nadien moest teruggeven aan de smokkelaar (CGVS p.5). U stelde bovendien dat u in Pakistan nooit eerder een eigen paspoort had gehad (CGVS p.5). Uw zus A.(...) daarentegen beweerde dat jullie beiden al over een eigen Pakistaans paspoort beschikten voor jullie vertrek maar dat dit werd ingehouden door de smokkelaar en dat er een ander, vals, paspoort werd aangemaakt in functie van jullie reis. Volgens uw zus zouden jullie tijdens of voor de reis overigens op geen enkel moment in het bezit zijn geweest van dit paspoort en zou de smokkelaar het ook nooit aan jullie getoond hebben (CGVS A.(...) p.5-6). Door uw onwetendheid en door de uiteenlopende verklaringen die u over uw reisweg en uw reisdocumenten aflegde, laat u het CGVS in het ongewisse over deze elementen in uw asielaanvraag. Dit alles ondermijnt de oprechtheid van uw verklaringen op zwaarwichtige wijze. Bovendien legde u ter staving van uw reis noch van uw identiteit enig begin van bewijs neer, waardoor het vermoeden rijst dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw identiteit, uw verblijfplaats binnen en/of buiten Pakistan, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u naar België bent vertrokken, verborgen te houden.

Mocht er nog enig geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag, quod nog, dan dient nog te worden opgemerkt dat de problemen die uw broers kenden met lokale criminelen van louter gemeenschappelijke en lokale aard zijn en dus niet als dusdanig onder de conventie van Genève vallen, die voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvluchten vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Nergens uit uw verklaringen bleek dat de afpersingen en bedreigingen die jullie ondergaan zouden hebben enig verband zouden vertonen met de Vluchtelingenconventie. Uw bewering dat de criminelen waarmee jullie te maken zouden hebben gehad smeergeld betaalden aan de autoriteiten, en dat de klachten die uw vader en broers hadden ingediend bij de politie hierdoor niet aanvaard werden, kan u niet hard maken. Het feit dat uw broer K.(...) eerder werd vrijgesproken en dat uw belagers berecht werden omdat de autoriteiten erkenden dat het om criminelen ging, wijst er bovendien op dat jullie wel degelijk op bescherming van de Pakistaanse autoriteiten konden rekenen. De vaststelling dat uw ouders en uw broers zich nog steeds in Pakistan zouden bevinden, terwijl zij (en niet jullie zelf) net rechtstreeks en concreet problemen hadden gekend met deze criminelen, ondermijnt verder de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Mochten de problemen met deze gangsters onoverkomelijk zijn, dan had uw familie er immers voor kunnen kiezen om elders in Pakistan een nieuw leven op te bouwen, een optie die ook voor u geldt.

Op basis van het geheel aan voorgaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt, daar uw ingeroepen vrees voor de criminelen die u overal in Pakistan zouden kunnen vinden ongeloofwaardig werd bevonden, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw zus M.(...) J.(...) A.(...) (OV 7.577.473), die zich voor haar asielaanvraag op dezelfde redenen baseerde als u (CGVS p.2, CGVS A.(...) p.2), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster stelt dat zij onmogelijk de namen kan kennen van de personen met wie haar broer K. problemen had. Zij beklemt oont dat het gaat om criminelen die niet bekend zijn in het dorp en die hun namen niet hadden onthuld. Zij waren uit op de grond van K. en wensten dat hij een overdrachtsakte zou ondertekenen zodat zij deze gronden kosteloos konden inpalmen. Met betrekking tot de reisweg en de paspoorten stelt verzoekster dat haar zus A. de vragen omtrent het paspoort verkeerd begrepen heeft en in de veronderstelling was dat het om identiteitskaarten ging. Verzoekster merkt op dat zij en haar zus nooit een paspoort hebben gehad in Pakistan. De smokkelaar heeft de paspoorten wel getoond in de luchthaven in Pakistan net voordat zij hun reis zouden aanvangen. Verzoekster en haar zus hebben via een onbekende route gereisd en dienden geen controleposten te passeren, gezien de smokkelaar alles geregeld had. Tijdens de reis waren zij bovendien bijzonder zenuwachtig gezien zij voor het eerst buiten Pakistan reisden. Het vliegtuig was een burgervliegtuig met plaats voor zo'n honderd inzittenden. Nadat zij het vliegtuig hadden verlaten, hebben zij op geen enkel ogenblik douane-beambten ontmoet. Hun vader heeft de volledige reis voor hen beiden betaald. De verklaring van de zus van verzoekster is bijgevolg onjuist. De zus van verzoekster bedoelde dat zij al over een eigen Pakistaanse identiteitskaart beschikten voor hun vertrek, maar deze werd ingehouden door de smokkelaar en er werd een ander, vals, paspoort aangemaakt in functie van de reis. De veronderstelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster bewust documenten achterhoudt, is een louter vermoeden dat op geen enkele wijze wordt gestaafd. Bij de beoordeling van het asielrelaas mag slechts worden uitgegaan van objectieve gegevens en dienen ongefundeerde vermoedens en veronderstellingen achterwege gelaten te worden. Verzoekster stelt verder dat zij klacht hebben willen indienen bij de politie tegen de criminelen, maar dat deze waren omgekocht. In Pakistan is corruptie wijdverspreid en justitie en politie volgen de mening van de meest biedende. De politie weigert hen bescherming te verlenen en discrimineert hen op basis van hun sociale positie binnen de samenleving. Bovendien staat het vast dat een bedreiging niet noodzakelijk van de overheid alleen dient uit te gaan, maar evenzeer afkomstig kan zijn van privépersonen of –organisaties. Discriminatie vormt een afdoende reden om te kunnen ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster stelt dat de verklaringen van haar zus A. correct zijn en dat de broer verwond werd aan het hoofd en de hand. K. werd op geen enkel ogenblik verwond aan zijn rug. Het betreft een louter materiële vergissing die volgens verzoekster te wijten is aan een vertaalfout. Het is volgens verzoekster echter niet correct dat zij vijf maanden op eenzelfde adres verbleef. Verzoekster verbleef na Nanaria Chowk nog gedurende vijf maanden in Pakistan op achtereenvolgens drie adressen. Zij deed dit bij onbekenden en kent bijgevolg noch hun naam, noch hun adres. Zij huurde samen met haar zus een appartement. Met betrekking tot de feiten die zich voordeden op het derde adres, stelt verzoekster dat de verklaringen van haar zus A. onjuist zijn. Op het derde adres werd verzoekster op een gegeven moment door een van de voorbijgangers gewaarschuwd dat er criminelen in aantocht waren. Verzoekster besloot daarop alle luiken van het appartement te sluiten. Zij zag dat de criminelen op het dak kropen en hoorde hun voetstappen, maar zij dropen af aangezien zij geen opening konden vinden om de woning binnen te dringen. Wat het lot van K. betreft, wenst verzoekster op te merken dat hij zijn vader is gevolgd en dat zij zich op dit ogenblik naar alle waarschijnlijkheid niet meer in Pakistan bevinden. Verzoekster stelt tevens dat de veroordeling van de criminelen symbolisch is en dat de bendeleden nog altijd naar haar op zoek zijn. Verzoekster wist tijdens het gehoor een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van haar vertrek. Dat zij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, impliceert niet dat het asielrelaas als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Het asielrelaas van verzoekster komt bovendien als duidelijk doorleefd naar voren. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend. Verzoekster stelt tevens alle redelijke inspanningen te hebben geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van haar relaas.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster is afkomstig uit Pakistan en heeft bij de indiening van haar asielaanvraag uitdrukkelijk verklaard dat haar leven in gevaar is. De term reëel risico dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan trieste realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op heden voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie haalt verzoekster een internetartikel aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Pakistan gedetailleerd wordt omschreven.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM. Door afwijzing van de asielaanvraag wordt verzoekster *de facto* gedwongen om het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor zij zich zou blootstellen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen in Pakistan.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij, gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoekster, niet zorgvuldig werd voorbereid.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Uit de verklaringen van verzoekster en haar zus blijkt echter dat de door hen beweerdde problemen te maken hebben met een gemeenschappelijk conflict tussen haar broer en lokale criminelen (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en stuk 3B, gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoekster vermeldde in haar asielrelaas echter geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, *i.e.* haar ras, nationaliteit, haar politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat zij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit haar verklaringen voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt bovendien dat haar broer werd vrijgelaten uit de gevangenis en dat de rechter de criminelen veroordeelde (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij door de autoriteiten gediscrimineerd worden op basis van haar sociale positie binnen de samenleving en stelt dat de

veroordeling van de criminelen slechts symbolisch is, stelt de Raad vast dat dit loutere beweringen zijn van verzoekster die geenszins wordt gestaafd.

2.4. Daarenboven kan de Raad op basis van verzoeksters verklaringen geenszins geloof hechten aan haar asielrelaas. Verzoekster legt immers bijzonder vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent essentiële aspecten van haar asielrelaas. Zo weet zij niet wie de personen waren die met haar broers en de rest van haar familie problemen hadden (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Ook in onderhavig verzoekschrift volhardt verzoekster dat zij onmogelijk de namen kan kennen van de personen met wie haar broer K. problemen had. De Raad stelt echter vast dat de criminelen door de rechter veroordeeld werden (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 4), waardoor van verzoekster wel degelijk kan verwacht worden dat zij namen of enige andere informatie omtrent hun persoon kan meedelen. Daarnaast kan verzoekster de door haar beweerde problemen van haar broer niet in de tijd situeren. Zo weet zij niet wanneer haar broer werd gedwongen om een document te ondertekenen, hetgeen nochtans het begin van haar problemen vormt (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook de inhoud van het document dat hij moest tekenen kent verzoekster niet (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien kan verzoekster geen enkele concrete informatie geven over de adressen waar zij achtereenvolgens verbleven om aan deze criminelen te ontsnappen (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3 en 4). Verzoekster legt hier overigens tegenstrijdige verklaringen over af door voor de Dienst Vreemdelingenzaken te stellen dat zij ongeveer vijf maanden in Nanaria Chowk verbleef en dat dit het enige adres is dat zij zich herinnert (stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11), terwijl zij voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt permanent in Nanaria Chowk te hebben gewoond, maar meer dan vijf maanden voor haar vertrek te zijn verhuisd en op verschillende plaatsen te hebben verbleven (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Geconfronteerd met haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent verzoekster slechts gezegd te hebben dat zij vijf maanden in Nanaria Chowk woonde, omdat zij daar sowieso woonde (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 3). Nochtans verklaarde verzoekster aan het begin van het gehoor alles gezegd te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 1). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij na Nanaria Chowk nog zo'n vijf maanden in Pakistan op drie verschillende adressen verbleef, stelt de Raad vast dat dit de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Tevens weet verzoekster niet wanneer zij uiteindelijk vertrok uit Pakistan, hoewel dit gepaard zou zijn gegaan met een beschieting (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook omtrent dit schietincident kan verzoekster echter geen enkele concrete informatie geven (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 5-6).

Bovendien stelt de Raad verschillende tegenstrijdige verklaringen vast tussen de verklaringen van verzoekster en de verklaringen van haar zus A.. Zo stelt de zus van verzoekster dat hun broer K. gewond raakte aan zijn hoofd en hand (stuk 3B, gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoekster daarentegen stelt dat hij enkel aan zijn rug gewond raakte en geen andere verwondingen opliep, ook nadat ze geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar zus (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2). In onderhavig verzoekschrift tracht verzoekster deze tegenstrijdigheid te weerleggen door voor één versie van de verklaringen te kiezen, met name die van haar zus A.. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. De Raad stelt overigens vast dat deze keuze de andere versie ondersteunt dan degene waarvoor verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had gekozen op het ogenblik dat zij met de tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2), hetgeen de ongeloofwaardigheid van haar relaas enkel maar bestendigt. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit een louter materiële vergissing betreft die volgens haar te wijten is aan een vertaalfout, stelt de Raad dat uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat het gehoorverslag van het interview voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weergeeft. Nergens blijkt dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn. De bovenstaande vaststellingen zijn bovendien dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk, gezien verzoekster expliciet met de verschillende verklaring van haar zus werd geconfronteerd en toch haar eigen verklaring herhaalt (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2). Tenslotte blijkt nergens uit de stukken van het dossier dat verzoekster ooit opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens haar interview voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en stelde zij uitdrukkelijk de tolk te begrijpen (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 1). Ook omtrent de feiten die zich zouden hebben afgespeeld op de derde verblijfplaats leggen verzoekster en haar zus tegenstrijdige verklaringen af. De zus van verzoekster verklaarde immers dat er in die periode enkel sprake was van bedreigingen die hun moeder ontving op haar gsm (stuk 3B, gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoekster daarentegen stelt dat de criminelen tot twee maal toe naar het huis kwamen en dat ze het dak van de woning beklommen (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 3). Opnieuw houdt verzoekster vast aan haar

verklaringen wanneer zij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar zus (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 3). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat de verklaringen van haar zus op dit punt onjuist zijn en kiest voor haar versie van de feiten, stelt de Raad opnieuw vast dat dit geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid opheft of weerlegt.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat, nu aan de problemen van verzoekster geen geloof kan worden gehecht, het argument dat zij voor haar problemen geen beroep kan doen op de bescherming van de in haar land aanwezige autoriteiten niet dienstig kan worden aangebracht.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoekster niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat zij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoekster toont niet aan dat zij in haar regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier. Het door verzoekster in onderhavig verzoekschrift aangehaalde artikel van Amnesty International betreft een algemeen artikel omtrent de situatie in Pakistan en kan de hierboven aangehaalde objectieve informatie geenszins weerleggen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF